

บทนำ

"นายเองก็มองเห็นใช่ไหม..."

เขาหันมองช้าๆ เมื่ออาโออิ ฮิเดอากิพูดด้วย
ขณะนี้ทั้งสองอยู่ในสุสานแห่งหนึ่งนอกเมือง
ใบหน้าขาวซีดและคล้ายผู้หญิงดูเป็นสีแดงระเรื่อเมื่อต้องแสงยามเย็น
ดวงตารู้อเล็กจับจ้องมองตรงมายังฮิเดอากิ ดวงตาคู่นั้นดำมืดตั้ง
เก็บกักความโศกเศร้าเอาไว้จนเต็มเปี่ยม

เขาอยู่ชั้นมัธยมหกห้องเดียวกัน แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฮิเดอากิหักอีกฝ่าย
ที่ผ่านมาฮิเดอากิตั้งใจหลายครั้งแล้วว่า จะหัก ทว่าก็ไม่เคยทำได้
เขาสรางกำแพงล้อมรอบตัวและไม่ยอมเปิดให้ใครเข้าใกล้ กระนั้นก็
เชื่อว่าจะไม่สนใจใคร่รู้เกี่ยวกับคนอื่น ๆ เขาเพียงสังเกตการณ์ดูจากที่สูงเท่านั้น
เพราะเขาเป็นคนสันโดษ แยกตัวออกจากทุกคน...

"พูดเรื่องอะไร"

ฮิเดอากิเชื่อว่าตัวเองกล่าวคำที่น่าจะดึงดูดใจพอสมควร แต่เสียงของ
อีกฝ่ายกลับสงบนิ่ง

๐ นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

"ดวงวิญญาณของคนที่ยาไปแล้ว...หรือผีโง่ละ"

"ไร้สาระ"

เขาหัวเราะเบาๆ คงตั้งใจจะกลบเกลื่อน แต่ฮิเดอากิจะไม่ยอมให้อีกฝ่าย
ทำแบบนั้น

ตอนแรกฮิเดอากิไม่รู้เลยว่าเขามี 'สภาพร่างกาย' แบบเดียวกัน ทว่า
เหตุการณ์หนึ่งทำให้ฮิเดอากิได้รู้

เขาช่วยชีวิตน้องสาวของฮิเดอากิไว้ ซึ่งถ้ามองไม่เห็นก็ไม่อาจทำได้

"อย่ากลบเกลื่อนเลยนะ"

เขานิ่งเงียบเมื่อฮิเดอากิจับจ้อง

ดวงตาคู่นั้นไหววูบเล็กน้อยตั้งแต่แสดงออกถึงความหวั่นไหวในหัวใจ

"ฉันไม่รู้ว่าคุณพูดเรื่องอะไร"

"อย่าทำเป็นโง่เลย นายมีสภาพร่างกายเหมือนกับฉัน"

"อย่าเหมารวมว่าเราเหมือนกัน"

เขาปฏิเสธคำพูดของฮิเดอากิทันที

"ทำไมล่ะ"

"นายชอบแสดงออกว่าตัวเองมองเห็น"

เขาพูดถูก ฮิเดอากิไม่ปกปิดเรื่องการมองเห็นแถมยังประกาศให้ทุกคน
รับรู้ด้วยซ้ำ

กระนั้นก็เชื่อว่าฮิเดอากิชอบแสดงออก เขาเพียงจำเป็นต้องทำแบบนั้น

คำตอบของอีกฝ่ายบอกหลายๆ ถึงการยอมรับ

"คุยกันหน่อยได้ไหม"

"ไม่"

"ทำไมล่ะ"

"ไม่มีเหตุผลต้องทำแบบนั้น ฉันกับนายไม่เหมือนกัน"

"ไม่เหมือนกันตรงไหน เรามองเห็นของแบบเดียวกันไม่ใช่หรือ"

"ไม่ใช่"

เขาตอบด้วยเสียงเฉียบขาดก่อนจะทำาจะเดินจากไป

ฮิเดอากิอุตุส่าห์ทำใจกล้าทักอีกฝ่ายออกไป หากปล่อยให้หนีไปก็อาจ
ไม่มีโอกาสได้พูดคุยกันอีกแล้ว

"เตียวลิ"

เขาหยุดทักเมื่อถูกเรียก ทว่าก็ไม่หันกลับมา

ฮิเดอากิพูดต่อโดยไม่เก็บมาใส่ใจ

"ฉันคิดมาตลอด...ว่าพลังอันนี้ของตัวเองมันน่าขยะแขยง"

"ฉันก็คิดเหมือนนาย"

เมื่อได้ยินเสียงคร่ำๆ ของอีกฝ่าย ฮิเดอากิก็ราวกับเข้าใจถ่องแท้ถึง
เหตุผลที่ทักอีกฝ่ายออกไป

"แต่มันก็ได้มีแต่เรื่องแย่ๆ หรือกนะ การที่ฉันเงี่ยหูฟังเสียงของ
วิญญาณทำให้ใครหลายคนได้รับการช่วยเหลือและปลดปล่อย..."

"ใครบอกนายเรื่องนี้"

"น้องสาว"

"ไร้สาระ เห็นไปก็ช่วยอะไรใครไม่ได้"

"ช่วยได้สิ เพราะฉันถึงมองเห็น ฉันเชื่อแบบนี้"

"ฉันปกป้องสิ่งสำคัญไว้ไม่ได้...แม้แต่อย่างเดียว..."

เขาหันมาพร้อมดวงตาที่ราวกับมีน้ำคลออยู่เล็กน้อย

เขาคงเคยสูญเสียใครบางคนที่สำคัญต่อตัวเองไปเพราะพลังนี้ ตอนนั้น
เขาอาจทำไม่ได้ แต่มันเร็วเกินไปหากจะยอมแพ้ ครั้งหน้า...

"ครั้งหน้านายจะทำได้"

"เข้มแข็งดีจัง"

"หือ?"

"ฉันไม่เข้มแข็งแบบนาย ถ้าสุดท้ายต้องสูญเสีย ฉันขอไม่มีสิ่งสำคัญ
ตั้งแต่แรกดีกว่า"

เขาก้าวเดินจากไปช้าๆ ตั้งประกาศคำลา

ฮิเดอากิทำได้เพียงมองส่งแผ่นหลังของอีกฝ่ายซึ่งค่อยๆ ห่างไกลออกไป

เขาไม่ปรารถนาและปฏิเสธที่จะแบ่งความทุกข์กับใคร แม้รู้ว่ามัน

8 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

จะช่วยบรรเทาความเจ็บปวดให้ก็ตาม

เขาปรารถนาชีวิตอันอ้างว้าง ไมลี เขาหวาดกลัวความอ้างว้างยิ่งกว่า
สิ่งใด แต่เพราะไม่ยอมอ้างว้างเพราะสูญเสียคนสำคัญของตัวเองไปจึงเลือก
ที่จะมีชีวิตเพียงลำพัง

ฮิเดอากิไม่มีสิทธิ์แสดงความเห็นต่อการเลือกของเขา เพราะความทุกข์
ที่เขามองเห็นนั้นมากมายมหาศาลนัก

แต่หากสักวันหนึ่งเขามีสิ่งที่อยากปกป้องคงเปลี่ยนแปลงความคิด
เหมือนกับที่ฮิเดอากิเคยเป็น...

"แล้วเจอกัน"

ฮิเดอากิพูด

ลมกระโชกพัดมากลบเสียงนั้นหายไปสิ้น

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายในชีวิตมัธยมปลายที่ฮิเดอากิได้สนทนากับเขา...

บทที่ 1
การพานพบโดยไม่คาดฝัน

10 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

- 1 -

"นี่ กลับกันเถอะ"

มาเอฮาระ รินะกล่าวกับฮิโรกิที่เดินนำหน้าอยู่ แต่ราวกับอีกฝ่ายไม่ได้ยินเสียงจึงเดินตุ้มๆ ลึกเข้าไปโดยไม่รอ

ทั้งสองเดินมานานกว่าสิบห้า นาทีแล้วตั้งแต่เข้ามาในเขตป่า

ป่าแห่งนี้มีต้นสนฮิโนคิขึ้นเบียดเสียดทำให้มืดสลัวแม้จะเป็นยามกลางวันทั้งยังอับชื้นมาก นอกจากนี้ทั่วทัศนที่เหมือนเดิมยังคงต่อเนื่องไปราวไร้จุดสิ้นสุด

หากก้าวลึกมากไปกว่านี้จะได้กลับออกมาอีก... ความกังวลเช่นนี้ก่อกำเนิดขึ้นในใจ

"กลับกันเถอะนะ!"

รินะหยุดเดินก่อนแผดเสียง

ในที่สุดฮิโรกิก็หยุดเท้า

"อะไรของเธอ ไปต่ออีกนิดนะ"

อิโรกิยิ้มเจ้าเล่ห์ ในมือของเขาถือกล้องวิดีโอเอาไว้
 รินะมายังที่พักริมทะเลสาบโมโตสุเพื่อเข้าค่ายของชมรมเทนนิส ช่วงเช้า
 เธอออกกำลังจนได้เหงื่อเล็กน้อย และได้มีเวลาส่วนตัวหลังจากกินมื้อกลางวัน
 ตอนนั้นเองอิโรกิซึ่งมาด้วยกันก็เรียกเธอ

"เข้าไปสำรวจป่ากันไหม"

รินะเข้าใจว่าคำชวนนี้แฝงความหมายว่า 'อยากอยู่กันสองต่อสอง' เธอ
 สนใจในตัวอิโรกิมานานแล้วจึงคิดว่าเป็นโอกาสดี

ทว่าความหวังเล็กๆ น้อยๆ ของรินะกลับต้องมลายหายไป เพราะ
 อิโรกิทำการสำรวจป่าจริงๆ ตามที่ประกาศไว้โดยไว้บรรยากาศหวานซึ่ง เขา
 ถือกล้องวิดีโอด้วยมือข้างหนึ่งและมุ่งมั่นว่าจะถ่ายให้ติดวิญญาณให้ได้

"ฉันไม่ออกไปแล้ว กลับกันเถอะ"

หญิงสาวแทบจะร้องไห้ฟูมฟ่อ

"รินะจึงกำลังกลัวหัวหดเลยครับ"

อิโรกิขมับหน้าของอีกฝ่าย รินะรู้สึกแย่มากจึงเบือนหน้าหนี

...อยู่กับหมอนี่ต่อไปไม่ไหวแล้ว

รินะตัดสินใจกลับคนเดียวและเริ่มเดินออกจากป่า

"เลวร้ายที่สุด..."

หญิงสาวเดินคุ่มๆ ไปในป่า แต่ตอนนั้นเองเธอรับรู้ได้ถึงบางสิ่งจึง
 หยุดเท้า

"อ่าา..."

เธอได้ยินเสียงคล้ายเสียงร้องครวญคราง

อิโรกิคงไล่ตามมา รินะคิดเช่นนั้นและลองหันกลับไปมอง ทว่าก็
 ไม่พบใคร มีเพียงป่าดำมืดทอดตัวยาวสุดลูกหูลูกตา

"อิโรกิคุง นั่นเธอเธอ"

ไร้เสียงตอบ กระนั้นเธอก็ยังรู้สึกเหมือนมีใครจ้องมองอยู่

"ถ้าอยู่ตรงนี้ก็ออกมาสิ!"

ไม่มีเสียงตอบรับใดๆ เช่นเดิม

12 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

...เราคงคิดมากไปเอง...

รินะออกเดินอีกครั้งทั่วาก็ต้องหยุดชะงักแทบจะทันที

"เป็น...คน...ฆ่า..."

มีเสียงคล้ายคนครวญครางดังขึ้นข้างหู

...หือ?

เธอต้องไม่มอง สมองสั่งการเช่นนั้นแต่ร่างกายกลับไม่ยอมทำตาม
รินะหันไปทางต้นเสียงซ้าๆ

มีเพียงป่ามืดสลัวซึ่งแผ่กว้าง ไม่มีใครอยู่ตรงนั้น

...ไม่เอาแล้ว!

รินะวิ่งพรวดเพื่อจะหนี แต่กลับล้มคะมำ

ท่าทางเธอจะสิ้นเพราะตะไคร่

หัวเข่าของหญิงสาวกระแทกกับหิน ความเจ็บปวดตุบๆ แผ่กระจาย
ไปพร้อมความร้อน

"ช่วยข้าช่วยซ่อนชะมัดเลย..."

รินะยื่นมือไปวางบนบางสิ่งข้างกายซึ่งคล้ายหินก้อนใหญ่เพื่อพยุงตัว
ลุกขึ้น

...แพ้ละ...

สัมผัสของมันนุ่มนวล นี่ไม่ใช่หิน มันคืออะไรกัน

ก้อนขนาดใหญ่สีดำเมี่ยมเหมือนถูกเผาสัมผัสมันนอนอยู่ เมื่อเพ่งสายตาสังเกตดูให้ดีก็พบว่ามันมีรูปร่างเหมือนมนุษย์

นี่คือคน...ศพคนที่เฒ่าแล้ว...

"กรี๊ดดด!"

หญิงสาวกรี๊ดร้องในวินาทีเดียวกับที่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรและเตรียมวิ่งหนี
ทันใดนั้นชายคนหนึ่งก็เข้ามายืนขวางหน้าเธอ

ที่นี้เป็นป่ามืดสลัว แต่ชายคนนี้ก็กลับสวมชุดสูทสีดำและใส่แว่นกันแดด

ริมฝีปากของเขาเผยรอยยิ้มน้อยๆ ขณะยื่นตระหง่านแผ่กระจายความ
น่าเกรงขามอันผิดแผก

สิ่งต่างๆ ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องทำให้รินะสับสนจนพูดไม่ออก
 ชายปริศนาถอดแว่นกันแดดออกเฉียงข้างตั้งเขี่ยหยันหญิงสาว
 ดวงตาทั้งสองข้างที่มองลงมายังรินะแดงฉานตั้งเลือด
 "ตัวตนอันแท้จริงของวิญญาณมนุษย์...คือความมืด"
 เขาเอ่ยเสียงเรียบ...

-2-

อิชิอิ ยูทาโรกำลังคร่ำเคร่งกับการจัดการเอกสาร
 ชายหนุ่มลึกลับกอดอยู่ในหน่วยสืบสวนพิเศษคดีรอสะสางซึ่งเรียกได้ว่าเป็น
 หน่วยย่อยของแผนกสืบสวนคดีอาญาอีกที
 ชื่อของหน่วยนั้นดูดี แต่ความจริงแล้วงานหลักของหน่วยนี้เป็นงาน
 จัดเรียงเอกสารของคดีที่ยังปิดไม่ได้แบ่งตามปีเท่านั้น
 นานๆ ครั้งอาจจะถูกเรียกตัวไปช่วยงานของแผนกอื่นแต่ก็นับว่าน้อยมาก
 ...เบื่ोजัง
 นี่คือความรู้สึกที่แท้จริงของอิชิอิ เขาแต้หนึ่งจ้องเอกสารแบบนี้ช่างชวน
 ให้รู้สึกหดหู่ใจ ยิ่งหลังจากโกะโตลาออกไปความเบื่อก็ยิ่งเพิ่มมากขึ้น
 ตอนโกะโตยังอยู่ชายหนุ่มได้เข้าไปพัวพันกับคดีต่างๆ มากมายจาก
 การกระทำซึ่งเรียกได้ว่าบ้าระห่ำของเขา
 อิชิอิต้องเสียวสันหลังทุกครั้งและมีบางคราวที่รำคาญใจ แต่บัดนี้เมื่อ
 ลองไต่ร่องดูแล้ว...เขากลับรู้สึกว่ามันก็ไม่เลวร้ายเท่าไร
 แม้จะต้องพบเจอเรื่องลำบาก แต่ก็ไม่น่าเบื่อเลย
 "เฮ้ย อิชิอิ"
 ตำรวจหนุ่มเมงเหยหน้าขึ้นเมื่อถูกเรียก
 มียาคาวะ อิเคยะซึ่งนั่งฝั่งตรงข้ามกำลังจ้องเอกสารด้วยสายตาน่ากลัว
 และสีหน้าที่ยากจะบรรยาย มียาคาวะเคยเป็นหัวหน้าผู้ควบคุมแผนกสืบสวน
 คดีอาญา จนกระทั่งหนึ่งเดือนก่อนเขาถูกปลดตำแหน่งเพราะช่วยเหลือโกะโต

14 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

ซึ่งขณะนั้นตกเป็นผู้ต้องสงสัยในคดีฆาตกรรม และถูกส่งมาประจำยังหน่วยสืบสวนคดีรอสสะวางแห่งนี้

แม้จะตัวเล็ก แต่เนื่องจากผมเกรียนและมีใบหน้าน่ากลัวจึงคล้ายยาภูเขาสูงกว่าตำรวจ

"ครับ?"

"เอกสารนี้ต้องประทับตราตรงไหน"

มียาคาวะตอบเอกสารบนโต๊ะดังตุบๆ

หน้าของเขาน่ากลัวเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ยิ่งบวกความหงุดหงิดเข้าไปเช่นนี้จึงดูราวกับปีศาจก็ไม่ปาน

"เอ่อ...ตรงนี้ครับ"

อิชิโอกิมองเอกสารกลางซื้บอก

"ใครมันทำเอกสารให้เข้าใจยากแบบนี้..."

"คุณมียาคาวะครับ"

อิชิอิหลุดปากพูดออกมา

"หา?"

มียาคาวะส่งสายตาสังหารไปยังลูกน้อง

"เอ่อ...คือ...ก็...คุณมียาคาวะ...เป็นคนอนุญาตให้ออกเอกสารแบบนี้ครับ"

ตำรวจหนุ่มรีบอธิบายเสริม

มียาคาวะไม่ใช่คนทำเอกสารนี้ก็จริง แต่สมัยยังเป็นหัวหน้าแผนกสืบสวนคดีอาญาเขาเป็นคนตัดสินใจใช้เอกสารแบบนี้เอง

"จะโทษว่าเป็นความผิดฉันเถอะ"

มียาคาวะขมวดคิ้วมุ่น

"เอ่อ...ผม...คือ...ขอโทษครับ"

โดนแน่ๆ เลยเรา...

อิชิอิเกร็งตัวรอการลงโทษ ทว่าก็ไม่เกิดอะไรขึ้น

"เหอ...เพราะฉันเองเหอ..."

มียาคาวะถอนหายใจ

ดูท่าทางเขาจะสำนึกผิดอย่างมากจึงดูเหมือนร่างกายหดเล็กลงกว่าเดิม เป็นเท่าตัว

ความจริงก็โชคดีแล้วที่ไม่โดนเชกหัว แต่อิซึอิกลับรู้สึกเหมือนขาดอะไรไป หากเป็นโกะโตะคงถวายมะ هنگให้ชายหนุ่มก่อนจะพุดจบด้วยซ้ำ
คุณโกะโตะ... ช่วยกลับมาที่เถอะครับ...

อิซึอิพิมพ์ในใจ

มียาคาวะไม่ผิดเลย เรียกว่าเขาตั้งใจทำงานมากกว่าเสียอีก ส่วนโกะโตะนั้นมักจะเอาแต่เอนกายนั่งหลับแบบไม่กลัวใครหน้าไหนและไม่แต่งงาน เอกสารเลยแม้แต่หน่อย

ไมรู้ว่าทำไมตำรวจหนุ่มจึงคิดถึงวันเวลาเหล่านั้น ความจริงเป็นความรู้สึกที่แปลก แต่สารภาพตามตรงว่าเขาอยากโดนเชกหัวอีก

ขณะที่อิซึอิถอนหายใจนั่นเอง ประตูห้องก็เปิดออก ชายคนหนึ่งเยี่ยมหน้าเข้ามา

ฮนตะ หัวหน้าแผนกสืบสวนคดีอาญาคนปัจจุบันนั่นเอง เขาเป็นผู้มีประสบการณ์และเพิ่งอายุสี่สิบปีเท่านั้น แต่กลับได้รับเลือกให้รับตำแหน่งแทนมียาคาวะซึ่งถูกลดตำแหน่ง

อิซึอิไม่รู้ว่่าเบื้องบนประเมินฮนตะแบบใด แต่การวางตัวแบบชอบชมคนอื่นทำให้ฮนตะไม่ค่อยได้รับความนับถือจากลูกน้องและได้ยินเสียงนินทาบ่อยครั้ง

"หัวหน้าฮนตะ"

สีหน้าของมียาคาวะมองลงทันทีที่อิซึอิเรียกชื่อผู้มาใหม่

"มีงานอยากให้เราจัดการให้หน่อย"

อิซึอิเชื่อเชิญให้ฮนตะนั่ง ทว่าอีกฝ่ายไม่สน ยังคงยืนแล้วพุดต่อ

"มีอะไรก็ว่่ามาเร็วๆ เข้า"

มียาคาวะทำคางพลางเหลือบตาขึ้นมองฮนตะ ที่เขาไม่ใช่คำพุดสุภาพกับฮนตะแม้อีกฝ่ายจะมีตำแหน่งเป็นหัวหน้า คงเพราะศักดิ์ศรีในฐานะอดีตหัวหน้าแผนกสืบสวนคดีอาญา ส่วนอิซึอิที่มองอยู่นั้นได้แต่เหลืออกอย่างร้อร่น

16 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

"ระวังคำพูดชะบ่าง"

ฮนตะมองด้วยสายตาน่ากลัว เขาเองก็มีศักดิ์ศรี ถึงอีกฝ่ายจะเป็นอดีตหัวหน้าแผนกสืบสวนคดีอาญา แต่คงปล่อยให้คนที่ตำแหน่งต่ำกว่าพูดจาลามปามแบบนี้ไม่ได้

"หนวกหูน่า ไอ้หนู..."

มียาคาวะพึมพำก่อนเดาะลิ้น

"แล้ว...ไม่ทราบว่ามีธุระอะไรหรือครับ"

อิชิอิส่งเสียงถามฮนตะกลับเสียงของมียาคาวะอีกที

ดูท่าทางฮนตะจะไม่พอใจเท่าไรนักแต่ก็ระแอมหนึ่งครั้งก่อนเข้าเรื่อง ส่วนมียาคาวะยกมือกอดอกด้วยท่าทางงอนง

"รู้เรื่องคดีลักทรัพย์ที่เกิดขึ้นเมื่อสองวันก่อนแล้วใช่ไหม"

"อ้อ คดีนั้นเองหรือครับ"

คดีนั้นไม่เกี่ยวกับพวกอิชิอิโดยตรงแต่เขาก็พอจะรู้ต้นสายปลายเหตุ อาโออิ ยูกะ นักศึกษาพยาบาลซึ่งอาศัยอยู่ในตัวเมืองนอนหมดสติอยู่ในคอนโดมิเนียม โดยพี่ชายของเธอที่ชื่อฮิเดอากิเป็นคนเข้ามาพบ

ฮิเดอากิพายูกะส่งโรงพยาบาล แต่เนื่องจากหญิงสาวบาดเจ็บที่ศีรษะ จึงยังไม่ได้สติ

จากการที่ห้องของพวกเธอถูกรื้อค้นและกระเป๋าสดางค์หายไป ตำรวจจึงทำการสืบสวนในฐานะคดีลักทรัพย์และทำร้ายร่างกาย

"พี่ชายของผู้เสียหายเสนอตัวอยากให้ความช่วยเหลือกับทางตำรวจ"

"เขาเห็นหน้าคนร้าย...หรือครับ"

"เปล่า พี่ชายของผู้เสียหายไม่ได้เห็นหน้าคนร้าย"

"งั้น...หมายความว่ายังไงครับ"

ฮนตะทำหน้าที่เหมือนก๊วนยามเมื่อได้ยินคำถามของอิชิอิ

"พี่ชายของผู้เสียหายบอกว่าตัวเองมองเห็น"

"อะไรครับ"

"วิญญาณ"

"หา?"

อิชิอิถึงกับเฟลอสั่งเสียงออกมา

"ทางตำรวจไม่มีเวลาเล่นกับเขาด้วยเรื่องไร้สาระแบบนี้ แต่ถ้าปฏิบัติกับญาติผู้เสียหายไม่ดีเดี๋ยวจะเกิดเรื่องปวดหัวตามมาทีหลัง"

"ก็เลยจะโยนชี้ให้พวกเราจัดการว่านั่น"

มียาควะจิกกัดเติมที่ กระนั้นฮนตะก็ไม่ยอมแพ้

"ก็เป็นงานที่เหมาะสมกับคนว่างงานอย่างพวกนายแล้วนี่"

"ว่าไงนะ! ไหนพูดอีกทีชิ!"

"ใจเย็นๆ นะครับ"

แบบนี้ไม่ต่างจากการทะเลาะของเด็กเลย อิชิอิเข้ามาแทรกกลางระหว่างทั้งสองอีกครั้ง

"ฉันให้คนพาเขาไปที่ห้องรับรองแล้ว เอาเป็นว่าพวกนายไปคุยกับเขาหน่อยละกัน"

พูดจบฮนตะก็ออกจากห้องไป มียาควะเหวี่ยงเท้าใส่โต๊ะในจังหวะที่ประตูกำลังจะปิด

"คุณมียาควะใจเย็นๆ ก่อนนะครับ"

"นายไม่เจ็บใจบ้างเลยหรือไง"

ตำรวจหนุ่มเข้าใจคำพูดของอีกฝ่ายดี ใครได้ยินแบบนี้ก็ต้องโมโห แต่เขาก็รู้ดีเช่นกันว่าถึงโกรธไปก็ไม่ได้อะไรขึ้นมา

"ผมชินแล้วนะครับ"

อิชิอียิ้ม เห็นดังนั้นมียาควะก็แหงนหน้ามองเพดานอย่างเหน้อยหน่าย

"เอาเป็นว่าเราไปลองคุยกับเขาก่อนดีกว่าครับ"

อิชิอิลุกขึ้นแล้วปรับเปลี่ยนอารมณ์

ชายหนุ่มที่อ้างว่ามองเห็นวิญญาณจะเป็นของจริงหรือไม่...อิชิอิรู้ตัวเองกำลังตื่นเต้น

โกะโต คาซุโทชิยืนกอดอกอยู่หน้าประตู
ข้างกายเขามีหญิงวัยกลางคนยืนอยู่ หล่อนชื่อนากาซาโตะ โยริโกะ
อายุอานามราวสี่สิบกลางๆ

"ขออึ้งล่ะค่ะ กรุณาช่วยลูกชายของฉันด้วย..."

โยริโกะยกมือปิดปากสะอื้นให้ แทบมีน้ำตาไหลลงมาเสียทีเดียวนั้น

โกะโตมองใบหน้าของหล่อนแล้วถอนหายใจเฮือกใหญ่ เขาอยากเห็นใจ
อีกฝ่ายแต่ก็ทำไม่ได้

"ขอโทษด้วยนะ ผมคงทำอะไรไม่ได้หรอก"

คำพูดไร้เยื่อใยทำให้โยริโกะเบิกตากว้าง

"โอ้...ขออึ้งล่ะค่ะ ลูกชายฉันถูกวิญญาณร้ายเข้าสิงจริงๆ"

โยริโกะโผล่เข้าเกาะ

"วิญญาณร้ายบ้าอะไร"

โกะโตสลัดอีกฝ่ายออก

หลังจากโกะโตถูกปลดจากการเป็นตำรวจในคดีครั้งก่อน เขาก็เริ่มต้น
ทำงานเป็นนักสืบเฉพาะทางเกี่ยวกับภูตผีปีศาจ

งานที่อดีตตำรวจจะทำได้คงไม่แคล้วพนักงานรักษาความปลอดภัยหรือ
นักสืบ ที่เขาเห็นรับงานด้านภูตผีปีศาจเพราะเชื่อว่าจะได้ใช้ประสบการณ์
ที่สั่งสมมา และหากถึงคราวจำเป็นก็ลากตัวยาคุโมะมาใช้งานได้ แต่เมื่อลอง
รับงานก็พบว่าไม่มีงานใดที่เกี่ยวกับเรื่องเหนือธรรมชาติจริงๆ เลย ไม่ว่าจะงานใด
ก็อยู่แค่ระดับให้คำปรึกษาเท่านั้น

โยริโกะที่ยืนอยู่ด้านข้างเองก็เช่นกัน

หล่อนเล่าว่าหลังจากลูกชายเรียนจบระดับมัธยมปลายก็ไม่ยอมไปเรียน
ในมหาวิทยาลัยที่สอบติด เอาแต่หมกตัวอยู่ในห้อง และหล่อนเชื่อว่านี่เป็น
ฝีมือของวิญญาณร้าย

ฟังเรื่องราวก็รู้ว่าลูกชายของหล่อนติดเกมออนไลน์อยู่ในห้อง เกม

ยังกินอาหารครบทุกมื้ออีกด้วย แบบนี้ฟังก์ชันได้เลยว้าไม่ใช่ฝีมือญาติพี่น้อง
เจ้าหนุ่มนี่แค่เป็นฮิโตะโคโมริเท่านั้น

"ช่วยฉันด้วยค่ะ ช่วยเอาวิญญาณร้ายออกจากตัวเด็กคนนั้น..."

"ยังจะพูดแบบนี้อยู่อีกหรือ!"

โกะโตตวาดใส่โยริโกะ

"อ้อ!"

"เสียงลูกไม้ตีเอง อย่าปลุกความผิดไปให้ผี!"

"ตะ...แต่...เขาไม่ยอมออกจากห้องเลยนะคะ"

"เขาไม่ออกคุณก็เข้าไปสิ"

"แต่ประตูมันล็อกอยู่นี่คะ..."

โยริโกะสายหน้าพร้อมน้ำตาที่หลังไหล

...โอ๊ย หงุดหงิดซะมิด

"กะอีแค่ประตูล็อก ใช้แรงนิดหน่อยก็เปิดได้แล้ว!"

โกะโตตะโกนพร้อมประเคนลูกถีบใส่ประตูเต็มแรง

เกิดเสียงดังกร๊อบก่อนประตูเปิดออก

โยริโกะทำได้แค่ฮินเหม่อ ทว่าคนที่ตกใจยิ่งกว่าคือลูกชายของหล่อน
ซึ่งอยู่ในห้อง เขาไถลตกจากเก้าอี้ลงไปกองกับพื้น

"เฮ้ย ไอ้หนู"

โกะโตเดินคุ่มๆ เข้าไปในห้องแล้วจ้องหน้าตัวลูกชายที่นอนกองอยู่

"คะ...ครับ..."

อีกฝ่ายกลืนน้ำลายลงคอตั้งเอื้อมพร้อมกลิ่นหายใจ

ชายหนุ่มคงกลัวมากจึงตัวลั่นนั่งงกจนน่าสงสาร แต่จะว่าไปแล้วก็ได้
จึงหะพอดี

"ฉันชื่อโกะโต ทำงานเป็นนักสืบ มาที่นี่เพราะแม่ของนายจ้างมา"

"นะ...นักสืบ?"

"ใช่ ได้ยินว่านายโดนผีเข้า"

"ผะ...ผี..."

20 นักสืบวิญญาณยุคโมะ 9

"ถ้าจากนี้ไปนายยังหมกตัวอยู่แต่ในห้องฉันก็จำเป็นต้องมาหานายที่บ้านทุกวัน"

"อะ...ทุกวัน..."

"ใช่ มาทุกวันจนกว่านายจะออกจากห้องแล้วไปเรียน"

"อีก!..."

ใบหน้าของชายหนุ่มแข็งเกร็ง

"ถ้าไม่อยาก ก็เลิกเล่นเกมออนไลน์แล้วเริ่มต้นไปมหาวิทยาลัยซะตั้งแต่พรุ่งนี้เลย เข้าใจไหม"

โกะโตคว้าอกเสื้อของอีกฝ่ายแล้วจ้องด้วยสายตานากลัว ชายหนุ่มพยักหน้าไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้งจนคอแทบหลุด

"ดีมาก นายสัญญากับฉันแล้วนะ"

"คะ...ครับ"

"เสียงเบาไป!"

"ครับ!"

"โล่สี่เสร็จสิ้น!"

โกะโตประเคนมะเหงกใส่กลางกระหม่อมของชายหนุ่มก่อนลุกขึ้นยืนพร้อมทั้งเมินโยริโกะซึ่งทำปากขมขมบิเหมือนอยากจะพูดอะไรบางอย่าง เพราะไม่ว่าอย่างไรหล่อนก็คงแค่อยากต่อว่าเขา

"หักค่าประตูออกจากค่าว่าจ้างได้เลย"

เขาบอกแค่นั้นก่อนออกจากบ้านไปอย่างรวดเร็ว

ตอนออกจากกรมตำรวจโกะโตรู้สึกสบายใจอย่างมาก ว่าในที่สุดก็ไม่ต้องถูกผูกมัดด้วยกฎเกณฑ์น่าเบื่ออีกต่อไป และเชื่อว่าตัวเองมีอิสระในที่สุด

ทว่าระยะหลังมานี้เขากลับรู้สึกอึดอัดต่ออิสระที่อุตสาหให้ได้มา

มีหลายครั้งที่เขาคิดว่า...แม้ปากจะบ่น แต่การได้วิ่งไล่ล่าสะสางคดีกับอิชิอินั้นสนุกกว่า

...อิชิอิสบายดีหรือเปล่านะ

ใบหน้าของตำรวจหนุ่มผุดขึ้นในสมองของโกะโต

"ไม่สมเป็นเราเลยแฮะ"

โกะโตไล่ภาพของอิชิอิออกจากสมองพร้อมเดาะลิ้นอย่างรำคาญใจ ก่อน
จะยึดตัวเองเข้าไปในเบาะคับแคบของรถมินิคูเปอร์สีสีแดงซึ่งจอดไว้ริมถนน

ปานนี้แล้วจะมาเสียใจก็สายเกินไป

นอกจากนี้ความจริงแล้วโกะโตไม่ได้ออกจากกรมตำรวจเอง แต่เขาถูก
ไล่ออกต่างหาก

"ให้ตาย..."

ชายร่างยักษ์กล่าวพร้อมถอนหายใจก่อนสตาร์ทรถ

-4-

สายลมแห่งๆ พัดผ่านไป

"ฤดูใบไม้ร่วงแล้วสินะเนี่ย"

โอซาวะ ฮารุกะแหงนหน้ามองฟ้าพร้อมกล่าวอย่างตีมด่ากับบรรยากาศ
ก่อนหน้านี้ไม่นานยังรู้สึกถึงความร้อนอบอ้าวอยู่เลย แต่เพียงแป๊บเดียวก็
กลายเป็นฤดูที่อากาศเย็นสดชื่นแล้ว

ฮารุกะกำลังเดินมุ่งหน้าไปยังอาคารชั่วคราวหลังตึกบี

เธอจะไปหาไซโต ยาคุโมะที่นั่น แต่ใช่ว่าครั้งนี้หญิงสาวไปพบเจอ
ปัญหาใดๆ มา เธอแค่ไปหาเขาเท่านั้น

การไปที่นั่นโดยไม่มีธุระปะปังใดๆ ถือเป็นความก้าวหน้าอย่างมาก
ทีเดียว

แต่ในทางกลับกันความสัมพันธ์ของเธอกับเขากลับไม่คืบหน้าตามเลย
แม้แต่น้อย ช่างเป็นความจริงอันแสนเศร้ายิ่งนัก

ขณะนี้หญิงสาวครองตำแหน่งเพื่อนต่างเพศวัยเดียวกันที่สนิทสนมที่สุด
เอาไว้ได้ก็จริง แต่กระนั้นก็ยังไมอาจพัฒนาความสัมพันธ์ให้ก้าวหน้าต่อไป

เมื่อคิดเรื่องนี้ก็ทำให้หดหู่เล็กน้อย

ฮารุกะกระตุ่นหัวใจที่ค่อยๆ ห่อเหี่ยว ก่อนจะเปิดประตูของห้องชมรม

22 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 9

คนรักภาพยนตร์ที่อยู่ลึกสุดบนชั้นล่างของอาคารชั่วคราว

"เธออีกแล้วหรือ"

ยาคุโมะซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ประจำของเขาเงยหน้าขึ้นมามอง
ผมของชายหนุ่มที่ได้แต่จากการนอนทับเช่นเคย สายตาว่างวุ่น และ
นัยน์ตาข้างซ้ายเป็นสีแดงสดใส

ตาข้างซ้ายของเขามีสีแดงตั้งแต่เกิด

และมันมองเห็นดวงวิญญาณของผู้วายชนม์... หรือก็คือผีนั่นเอง

ยาคุโมะใช้ความพิเศษของร่างกายนี้พาตนเองไปสู่การคลี่คลายคดีต่างๆ
มากมาย แต่ความพิเศษนี้ก็เป็นสาเหตุให้คนอื่นๆ พากันตั้งแรงแรงเรียกเขา
เพื่อหลีกเลี่ยงสิ่งนั้นชายหนุ่มจึงใส่คอนแทกเลนส์สีดำปกปิดนัยน์ตาสีแดงไว้
จนกระทั่งไม่นานมานี้

สิ่งซึ่งเปลี่ยนแปลงยาคุโมะก็คือการจากไปของอิซซึน หน้าชายของเขา
นั่นเอง...

ยาคุโมะเลิกปกปิดนัยน์ตาสีแดงข้างซ้ายหลังจากการตายของอิซซึน
ซึ่งฮารุกะเชื่อว่าที่เขาทำแบบนั้นก็เพราะตัดสินใจที่จะยอมรับตัวเองแล้ว

"อีกแล้ว" อะไรกันยะ พุดเหมือนฉันมาก่อวนนาย"

ฮารุกะแสร้งทำเป็นโกรธพลางนั่งลงตรงข้ามเขา

"ไม่ใช่ 'เหมือน' เธอก่อวนฉันจริงๆ ต่างหาก"

"นานๆ ที่ต้อนรับฉันบ้างก็ดีนะ"

"เพื่ออะไร"

"เพื่ออะไรนั่นหรือ..."

"เธอร่างหนักหรือใจถึงมาห้องนี้"

ชายหนุ่มหาวหวอด

ว่างหนักหรือใจ...หญิงสาวไม่ปฏิเสธ เพราะเมื่ออยู่ปีสี่ส่วนใหญ่จะเก็บ
หน่วยกิตได้เกือบครบแล้วจึงแทบไม่มีเรียน

"นายจะสนใจไปทำไม"

"มัวมาเอื้อระเหยลอยชายอยู่ที่นี้เดี๋ยวก็เรียนไม่จบหรอก"

ยาคุโมะเท้าคางอย่างเบื้อหน้า
"เสียใจด้วยนะ ฉันได้งานแล้วละ"

"ไม่เห็นรู้เลย"

"ก็นายไม่ได้ถามนี่นา"

ฮารุกะยืดอกตอบอย่างภูมิใจ เพราะนี่เป็นคำพูดติดปากของเขา

"ไม่อยากเชื่อว่าจะมีบริษัทล้ารับเธอเข้าทำงานด้วย"

"ผิดแล้วละ ไม่ใช่บริษัทเล็กหน้อย ฉันจะเป็นครูต่างหาก"

เมื่อไม่กี่วันก่อนเพิ่งมีการประกาศผลสอบเข้าทำงานที่ฮารุกะได้ไปสอบ
ไว้เมื่อตอนฤดูร้อน ซึ่งวันนี้เธอตั้งใจจะมาบอกผลกับชายหนุ่ม

แต่ที่ก็เป็นหนึ่งในสาเหตุความลำบากใจของฮารุกะ

"เธอเนี่ยนะจะเป็นครู...โลกนี้สิ้นหวังแล้วสินะ"

"ปากดีไปเถอะละ"

ฮารุกะแยกเขี้ยวใส่ ทว่ายาคุโมะกลับหัวหวอดอย่างง่วงสุดขีด ช่าง
เป็นการต่อสู้ที่ไม่สมน้ำสมเนื้อกันเลย

...เราจะได้อยู่ด้วยกันแบบนี้อีกนานแค่ไหนกันนะ

จู่ๆ คำถามนี้ก็ผุดขึ้นในสมองของฮารุกะ

เธอสนุกที่ได้พูดคุยกับเขาเช่นนี้ และตัดสินใจไม่เอื้อนเอ่ยเปิดเผย
ความรู้สึกซึ่งซุกซ่อนไว้ในหัวใจเพราะไม่อยากทำลายวันเวลาตรงหน้า ทว่า
หลังจากได้งานหญิงสาวก็รู้สึกตัว

ว่าวันเวลาเหล่านี้ก็ไม่จริงยั่งยืนเช่นกัน

หากเรียนจบฮารุกะก็จะมาหายาคุโมะแบบนี้ไม่ได้อีก พวกเขาต่าง
ก็ต้องเริ่มต้นชีวิตใหม่และต้องแยกจากกัน...ความกังวลเหล่านี้เริ่มก่อตัว

"แล้วนายละ ยาคุโมะ"

ฮารุกะถามเขาพร้อมยกมือทาบอกเพื่อสงบหัวใจที่เต้นรัว

ใบหน้าของชายหนุ่มแข็งขึ้นเล็กน้อย

ใจหนึ่งอยากฟังคำตอบ แต่อีกใจกลับไม่อยาก...จิตใจที่หวั่นไหวพาน
ให้ฮารุกะรู้สึกเหมือนตายทั้งเป็น

24 นักสืบวิญญาณยาคุโมะ 9

"จะว่ามีที่ไปแล้วก็ใช่"

"คำตอบนายดูงๆ นะ"

เพราะความเกร็งหญิงสาวเลยยิ่งรู้สึกเหวอ

"มีที่หนึ่งชวนไว้ แต่ฉันยังไม่ได้ให้คำตอบ"

"ที่ไหนเธอ"

ฮารุกะยัดตัวเข้าไปถามเขา

นี่เป็นคำตอบที่ไม่คาดคิดมาก่อน เธอไม่นึกเลยว่ายาคุโมะจะหางานทำ เป็นหลักแหล่ง ที่จริงเธอเป็นห่วงเรื่องหน่วยกิตของเขามากกว่าการหางาน เสียอีก

"รู้จักอาจารย์มิโคชิบะใช่ไหม"

"อืม"

มิโคชิบะเป็นรองศาสตราจารย์ซึ่งทำงานอยู่ในมหาวิทยาลัยเมย์เซย์ ฮารุกะไม่เคยพบเขา แต่ได้ข่าวว่ายาคุโมะไปเล่นหมากรุกด้วยกันบ่อยๆ

"เขา..."

พูดได้เท่านี้ยาคุโมะก็ทำสีหน้าตกใจก่อนจะลุกขึ้นยืน

สายตาของเขามองตรงไปยังประตู

...เกิดอะไรขึ้น

ฮารุกะหันไปมองประตูตามเขา ทว่าก็ไม่พบใครอยู่ตรงนั้น

"เป็นอะไรไปเธอ"

ชายหนุ่มยกมือห้ามเมื่อฮารุกะถาม

"ทำไม... เธอถึงมาอยู่ที่นี่..."

เขาถามเสียงแผ่วคล้ายพึมพำ

ดวงตาสีแดงของยาคุโมะคงมองเห็นร่างของใครบางคน ฮารุกะ กลืนหายใจและทำได้เพียงเฝ้ามองเขา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)